

Anine drobtinice

Bilten Ustanove Anin sklad

2025

2

Anine drobtinice **bilten Ustanove Anin sklad**

Urednica: s. Hermina Nemšak

Odgovorni urednik: P. Milan Kos

Lektoriranje: mag. Tadej Ian

Foto: Alen Salihović, Romarski urad Brezje
in arhiv Ustanove Anin sklad

Izdaja: Ustanova Anin sklad

Grafični prelom in tisk: Salve d. o. o. Ljubljana

Glasilo je namenjeno interni uporabi.

Naklada: 1.500 izvodov

Uredništvo

Ustanova Anin Sklad

Poljanska 6, P.P. 2031, 1000 Ljubljana

telefon: 0590 355 30

mobilni telefon: 040 770 222

e-naslov: anin.sklad@rkc.si in

internetni naslov: www.anin-sklad.si

FB naslov: www.facebook.com/ustanova.anin.sklad

Rad bi pomagal

IBAN: SI 56 0430 2000 3334 262

Koda namena: CHAR

Namen: Pomoč družinam z več otroki

BIC banke prejelnika: KMBASI2X

Referenca: SI00 datum

Ime in naslov: Ustanova Anin sklad,
Poljanska 6, Ljubljana

Ustanova Anin sklad

Vsebina

- 3 Uvodnik
- 6 Kako postati član ustanove?
Kako se povezati z ustanovo
Anin sklad?
- 8 Zakaj imam veliko družino?
- 10 Srečanje družin v Celju --
NISMO SAMI
- 11 Družina Kvaternik
je bila prvič prisotna v Celju.
- 12 Družinski oratorij v Veržeju
- 14 Vtisi iz Kančevcev
- 17 Osebo doživljanje »Kančevcev«
Aninega sklada 2024
- 21 Prispevek mladih za Anine
drobtinice
- 22 Počitnice družin Aninega sklada
2025
- 24 Romanje Aninega sklada na
Brezje
- 25 Nepozabni trenutki za naju –
Rogla april 2024
- 28 Nepozabni trenutki za naju
- 31 Družina Kerin s Straže pri
Krškem
- 35 Družina Daolio

Spoštovani!

Papež Frančišek je razglasil sveto jubilejno leto in nas povabil, naj postanemo romarji upanja. Slovesno odprtje svetih vrat ob začetku jubileja je v nedeljo, 29. decembra 2024, potekalo tudi v papeški baziliki svetega Janeza v Lateranu. Kardinal Reina je povabil k molitvi za družine, ki se soočajo s težavami in trpljenjem, ter izpostavil, da Bog ni nasprotnik naše svobode, ampak vir ljubezni in neomajnega upanja.

Odprtje svetih vrat pomeni »izpovedati vero v Kristusa, Vrata našega zveličanja«, ter potrditi svoje zavzemanje, da bomo »vsakemu bratu in sestri konkretno znamenje upanja« ter bomo »odprli vrata svojega srca za čustva in usmiljenje, dobroto in pravičnost«, je dejal med homilijo kardinal Baldo Reina.

Ker je odprtje svetih vrat potekalo na praznik svete nazareške družine, je kardinal vernike povabil, naj se prepoznajo kot Božja družina, ki je poklicana rasti v edinosti, in naj z molitvijo podpirajo vse družine, zlasti tiste, ki se spoprijemajo s težavami in trpljenjem.

Kristjani smo namreč otroci, ki so poklicani živeti kot družina Boga. »Iti skozi sveta vrata nas spominja na vsakodnevno prestopanje praga naših domov. Ta vrata, sedaj na široko odprta, nas niso popeljala le v Gospodovo hišo, ampak tudi v globine našega srca,« je dejal kardinal in nadaljeval, da nam vera omogoča izkusiti odnos z Bogom, in to razsežnost – da smo Božji otroci – moramo nenehno odkrivati.

Pri tem nam lahko pomaga prilika o usmiljenjem očetu. Obema sinovoma je skupno to, da odnos z očetom živita na podlagi napačne presoje očeta. »Nahajamo se pred očitno reprezentacijo našega časa, ki ga bremeni teža napačnega razumevanja, po katerem je Bog sovražnik naše svobode; je ovira, ki jo je treba odstraniti, da bi se končno počutili kot oblikovalci svojega življenja.«

»Oba sinova svojega mesta v očetovi hiši ne razumeta kot ljubljena sinova, temveč kot služabnika: starejši izjavi, da je služil, mlajši pa se odloči vrniti domov z namenom, da bi prosil, naj ga sprejmejo kot enega od očetovih plačancev,« je pojasnil kardinal Reina. Presenečenje pa predstavlja očetov odziv, ki prekine mlajšega sina in se na služabnike obrne z besedami: »Ta

moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden» (L 15,24). Podobno odgovori starejšemu sinu, ki izrazi svojo užaljenost: »Sin, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje« (Lk 15,31).

»V teh besedah je pomemben poudarek na resnici sinovskega odnosa: biti otroci ni pogoj, ki bi si ga zaslužili ali pridobili, ampak dar, ki temelji na očetovi brezpogojni ljubezni. Napačno razumevanje očetovstva ima neposredne posledice za bratstvo. Nesposobnost sprejeti očeta kot vir ljubezni povzroča razdor med bratoma, ki se dramatično pokaže v razhajanju. Zavrnitev udeležbe na praznovanju ob vrnitvi mlajšega brata predstavlja zavrnitev krvne vezi: "Ko pa je prišel ta tvoj sin ..." (Lk 15,30). V teh besedah, ki so polne zagrenjenosti in odtujenosti, odmeva zanikanje bratstva: izraz "tvoj sin" preseka vsako vez z lastnim bratom. Vendar pa oče z obnovitveno dinamiko odgovori: "Ta tvoj brat" (Lk 15,32) in tako poskuša oba sinova vrniti k zavedanju skupne družinske pripadnosti.«

Kardinal Reina je zbrane vernike spodbudil, naj postanejo romarji upanja, romarji ljubezni, ki se ne utruje, romarji ponovno najdenega odrešenja, romarji obnovljene družine. »Iz teh odprtih rok se znova učimo biti Cerkev, postati njen zakrament, družina Boga, ki našo svobodo osvobaja k dobremu. Ne oklevajmo in vstopimo skozi vrata, ki vodijo v Božje srce, živo podobo njegovih rok, ki so široko odprte, da bi nas sprejele. Vstopimo z zaupanjem, okusimo in preiščljujemo, kako dober je Gospod (Ps 34,9). In ko bomo enkrat izkusili veselje te sinovske pripadnosti, postanimo neutrudni sejalcji upanja in graditelji bratstva.«

Prestopiti sveta vrata pomeni sprejeti klic, da živimo kot priče Očeta, ki nas čaka, ko smo še daleč (prim. Lk 15,20). »To je povabilo, naj na Božjo

milost odgovorimo z odprtim srcem, ter se pustimo spraviti z njegovim objemom, ki nam povrne dostojanstvo in nas naredi sposobne graditi odnose pristnega bratstva.«

Kardinal Reina je ob koncu homilije spomnil na tiste, ki se kot mlajši sin iz prilike »čutijo oddaljeni in nevredni«, ter na tiste, ki kot starejši sin »v srcu nosijo breme grenkobe in se ne čutijo več ljubljeni otroci«. »Pomislimo na bolne, zapornike, ljudi, ki so zaznamovani z bolečino, osamljenostjo, revščino ali neuspehom; na tiste, ki so zaradi obupa in pomanjkanja smisla dvignili roke, ki ne najdejo smisla; na tiste, ki so nehali iskati Očetov objem, ker so se zaprli vase ali v varnosti tega sveta. V svetu, ki ga pretresajo vojne, spori in neenakosti, proti vsem iztegnimo roke; poskrbimo, da bo po naših razprtih rokah prišel odsev Božje ljubezni. Ne bomo se rešili sami, ampak kot družina, in zato je bratstvo tisto, ki ga moramo gojiti po svojih najboljših močeh!«

Povabil je, naj si prizadevajo živeti v veselju evangelija. »Ko bomo prestopili vrata svojega doma, prinesimo Boga v naše družine, v naše vsakdanje odnose, v odnose z otroki in zakonci, v pozornost in skrb do ostarelih,« je še dejal kardinal Reina ter spodbudil, naj bo njihovo pričevanje »svetlo in plodno, da bodo vsaka zaprta vrata postala odprta vrata in da bo vsako oddaljeno srce našlo pot vrnitve v Očetovo hišo«.

V Aninih drobtinica bomo lahko začutili utrip življenja in dogodkov družin v letu 2024. Bogu smo hvaležni za vse lepo, kar se je zgodilo.

Obenem se polni človeškega upanja in zaupanja v Božjo pomoč oziramo v sveto jubilejno leto, ki smo ga že začeli. Načrtovani dogodki želijo biti družinam v duhovno pomoč v rasti in hkrati priložnost za telesno sprostitev. Nikakor pa ne smemo pozabiti, da želijo družine opogumiti, da niso same in da se ne splača truditi, saj je mogoče že iz revije in tudi sicer razbrati, da je veliko dobrih družin v naši domovini Sloveniji, ki želijo izpolnjevati Božji načrt.

Prav je, da vsaka družina v tem letu še posebej moli, da spozna, kaj je njeno poslanstvo, ki ji ga je Bog namenil v življenju, ter s pomočjo Anine ustanove, duhovnih voditeljev in dobrih prijateljev pogumno stopi na pot označevanja družinskih vrednot ljudem v svoji okolici ali na delovnem mestu ter tako postane družina upanja.

Hvaležen, da ste pripravljeni z nami deliti vaše prispevke v tej reviji ter biti pričevalci Božje dobrote – kakor vsem, ki prebirate to revijo –, vas lepo pozdravljam in želim Mir in dobro!

**p. Milan Kos, minorit
predsednik uprave**

Kako postati član ustanove? Kako se povezati z ustanovo Anin sklad?

In še nekaj podatkov, kaj se dogaja v Ustanovi Anin sklad

Najprej je treba vedeti, da namen in cilj ustanove ni samo dodeljevanje pomoči družinam, ki si želijo več otrok, oziroma pomoč družinam z več otroki, ki se znajdejo v stiski. Danes se predvsem trudimo spremljati družine, ki so vključene v ustanovo s tem, da organiziramo zanje srečanja in tudi duhovno počitniški teden v Kančevcih ter delno krijemo za nekaj družin družinski oratorij v Veržēju. Torej vabljene

družine z več otroki, da se nam priključijo, četudi ne potrebujejo finančne pomoči oziroma ne izpolnjujejo pogojev, da bi jo dobili.

Družine se lahko vključijo tako, da preprosto napišejo prošnjo na anin.sklad@rkc.si. Potem bodo dobile vse potrebne informacije. Lahko pa me pokličejo tudi na GSM 040 770 222.

Družinam pa lahko to pomoč nudi le s pomočjo dobrotnikov, ki redno ali izredno nakažejo manjšo ali večjo pomoč. Če se zavežejo, da bodo redno pomagali, pošljejo svoj naslov, na katerega vam bomo redno mesečno, dvomesečno ali trimesečno ali pa polletno pošiljali dopis in položnice. V imenu družin se prav vsem iskreno zahvaljujem za vašo odprto srce in roke. S tem se povežete z nami.

Osebna izkaznica Ustanove Anin sklad

Ustanova je nevladna, neprofitna, torej humanitarna. Ima svoj statut in pravilnik.

Svoj sedež ima v Ljubljani, Poljanska 6, p. p. 2031.

Ustanovo vodi **uprava** ter **Nadzorni svet**, katerega člani so predstavniki ustanoviteljev in laične javnosti.

Ustanovitveni kapital so vložile redovne skupnosti – ustanoviteljice ustanove, ki delovanje Aninega sklada budno spremljajo.

Ustanova pridobiva sredstva še preko fizičnih oseb – dobrotnikov in nekaterih drugih donatorjev.

Ustanova ima v svojem pravilniku o dodeljevanju pomoči zapisano:

- ✿ finančno pomoč Aninega sklada dobijo socialno šibkejše družine;
- ✿ finančna pomoč za družino do 3 otrok starih manj kot 19 let znaša redna mesečna pomoč 100,00 €;
- ✿ finančna pomoč za družino, ki ima več kot 3 otroke stare manj kot 19 let, 150,00 €;
- ✿ finančna pomoč za družino, ki ima več kot 7 otrok, starih manj kot 19 let pa 200,00 €;
- ✿ ob rojstvu vsakega otroka prejme družina nagrado 200,00 evrov.

Pomembno je dejstvo, da v ustanovi delamo vsi prostovoljno, brez denarnega nadomestila. Imamo svojo pisarno, imamo nekaj stroškov vzdrževanja in tekočih stroškov z administriranjem (pošta, telefon, pisarniški material itd.).

Sedaj denarno pomoč prejema okrog 60 družin; v Anin sklad pa je vključenih okrog 130 družin. Zanje vsaj trikrat letno organiziramo srečanja.

Kaj se dogaja v ustanovi Anin sklad?

Ustanova skrbi tudi za to, da se družine med seboj družijo in spoznavajo. Tako za družine varovanke Aninega sklada vsako leto priredimo srečanja:

- ✿ v aprilu spomladansko srečanje družin,
- ✿ v juniju počitniški in duhovni teden v Kančevcih,
- ✿ v juliju ob praznovanju godu sv. Ane – romanje na Brezje

Družine so vsakršne pomoči vesele in seveda zelo potrebne. Veselijo se skupnih srečanj, ker se večkrat zgodi, da v domačem okolju niso sprejete, ker so številčne, ker so nekaj posebnega. Z nami se počutijo srečne, ker so enake med enakimi. Vesele so predvsem zato, ker čutijo, da pri nas pa so sprejete.

Ustanova se trudi, da bi se družine in družba zavedala, da **DRUŽINO RESNIČNO POTREBUJEMO.**

Za vse, ki delamo pri Aninem skladu – seveda smo vsi samo prostovoljci – je to delo osrečujoče. Bogati našo osebnost, utrjuje ljubezen do bližnjega in krepi zavest solidarnosti.

Iskrena hvala vsem družinam, ki ste del velike družine ustanove Anin sklad, ter prav vsem dobrotnikom, ki nas finančno ali z molitvijo podpirate.

s. Hermina Nemšak FBS
tajnica uprave A

Zakaj imam veliko družino?

Kot oče velike družine dostikrat doživljam mešane odzive pri drugih ljudeh. Nekateri nas občudujejo, drugi pa se odzovejo z nerazumevanjem. Vsekakor pa praktično nihče ni brez svojega mnenja, ko sreča veliko družino. Najpogostejši prvi odziv večine ljudi je: »A so vsi vaši?« Tako sva se z ženo že večkrat pohecala, da bi kdaj organizirali piknik za velike družine in ga poimenovala »A so vsi vaši?« Žal v naših časih prevladuje individualizem in precej hitrejši tempo življenja

kot včasih, zato velike družine tukaj dostikrat nismo razumljene. Nekateri se obregnejo, da prek socialnih transferov živimo na račun drugih, da starši nimamo dovolj časa za vsakega otroka posebej in da otroci ne dobijo vsega, kar jim po današnjih standardih sodobne družbe skorajda že pripada. Po drugi strani pa so ljudje, ki velike družine doživljajo kot dar družbi, ki je, kot že omenjeno, postala naravnana na individualizem in dosežke, saj se v velikih družinah otroci učijo življenja v skupnosti in ljubezni.

Z ženo sva se za veliko otrok odločila že v času skupne hoje pred poroko. Ker je bila ona edinka, si je želela velike družine, sam pa sem v času odraščanja od blizu spremljal velike družine, ki so tudi v meni vzpodbudile željo po več otrocih. Ena od stvari, ki je gotovo pripomogla k temu, da sva se odločila za več otrok, je ljubezen do življenja ali, kot rad rečem: »Mi imamo radi otroke in življenje.« Vsak otrok je čudež in neizmeren dar. Večja družina prinaša s sabo tudi več medsebojnih odnosov in brušenja ter raznolikosti. Vsak otrok je edinstven, ima svoje talente, svojo osebnost in razvija lasten pogled na

svet. Ob tem imam kot oče tudi sam priložnost za osebno rast, saj me otroci učijo potrpežljivosti, nesebičnosti in prilagodljivosti. Poleg tega mi veliko pomeni priti domov, kjer te pričaka kopica otrok, priti v dom poln smeha, joka, igre, glasbe, včasih pa tudi glasnega izmenjavanja mnenj in prerivanja med sorojenci. Vsekakor v hiši ni nikoli dolgočas in vedno kipi od energije. Otroci se med seboj učijo sodelovati, si pomagati in, da ne bo pomote, tudi tega, kako kakšno ušpičiti.

Starševstvo v veliki družini je res polno izzivov, a tudi polno veselja. Vsak dan pridejo novi trenutki, ki se ne ponovijo. Trenutno spremljamo našega dojenčka, ki se postavlja na noge in se veselimo njegovih majhnih dosežkov in tudi dva najstnika, ki jima koža dostikrat ni prav in za to krivita cel svet okoli sebe, a so hkrati pogovori z njima čedalje bolj globoki. Dvojčka s svojo povezanostjo med sabo prinašata v družino posebno dinamiko, saj sta povezana že od rojstva in velikokrat delujeta kot tim in si stojita ob strani, sedemletnico pa spremljamo, kako iz dneva v dan postaja bolj samostojna in neodvisna od naše pomoči. Seveda ni vse popolno, a vsak trenutek z njimi je dragocen, saj je ljubezen tista, ki v resnici šteje. Vsak otrok je kot del mozaika in če samo enega od njih ne bi bilo, naša slika ne bi bila popolna. Starševstvo je v resnici veliko darilo.

Boris Mlinar

Srečanje družin v Celju -- NISMO SAMI

Je možno, da v današnjem času kljub svetu, ki nam je na dosegu roke in nam omogoča izpolnjevanje sanj, človek postane ali ostane osamljen? Odgovor je žal pritrdilen. Svet, poln mikavnosti in pasti, nas lahko zapelje v lažno prepričanje, da materialne dobrine nadomestijo vse. Vendar pa velike družine pri Aninem skladu, zbrane v Celju pri salezijancih, vedo, da je biti sam strašljivo in da so trenutki skupnosti najdragocenejši.

10

Ti trenutki potrjujejo, da smo kot posamezniki in družine vredni ter pomembni v očeh drugih. Dajanje potrditve, podpore in opora na naši poti je ključno sporočilo vsem, s katerimi se srečujemo – nismo sami; smo tukaj drug za drugega.

To sporočilo se je čudovito prepletlo z duhovnim nagovorom in sveto mašo Matevža Mehleta, ki je na dogajanje potegnil Božji pogled. V drugem delu pa nas je Simon Purger popeljal skozi predavanje in pogovor o naših zemeljskih primerih, ki bolj bolijo in tudi bolj zdravijo.

Čudovito sobotno dopoldne, preživeto skupaj, je napolnilo naše duše, duha in na koncu tudi telo. To je dokaz, da v skupnosti najdemo tisto, kar nam manjka v individualizmu – občutek pripadnosti, vrednosti in podpore.

Družina Kokelj

11

Družina Kvaternik je bila prvič prisotna v Celju.

Na naše veliko presenečenje je bilo kar nekaj družin z majhnimi otroki in veliko jih nismo poznali. Spoznanje novih družin iz različnih okolij, ki prihajajo, je za nas veliko bogastvo. Vsak prinese v srcu veselje, ko se sreča z drugimi.

Maša je bila čudovita z Matevžem Mehletom. Kitarist je prostor zapolnil z zvoki, ki jih izvablja kitara. V dvorani, kjer smo imeli Daritev, je imel srečanje z nami starši učitelj, ki je povedal svoja izkustva iz šole in družine. Delo, ki ga opravlja v šoli, je prežeto s svetim Duhom, ker se razdaja na dve strani in zmore z Božjo pomočjo. Hvala za vse darove, ki jih ima in jih razdaja tudi drugim.

Po slastnem kosilu sta bila še druženje in odhod domov. V srcih sta igrala veselje in radost na snidenje v naslednjem letu.

Lepo vas pozdravljam, Suzana Kvaternik

Družinski oratorij v Veržeju

ORATORIJ ZA DRUŽINE VERŽEJ, Anin sklad

Tudi letos smo se družine Aninega sklada z veseljem in s hvaležnostjo udeležile **ORATORIJA ZA DRUŽINE V VERŽEJU**. Potekal je od sobote 29. 6. do petka 5. 7. 2024. Vse družine se iz srca zahvaljujemo vodstvu Aninega sklada, ki nam je omogočilo to nepozabno izkušnjo družinskega oratorija pri bratih salezijancih v Veržeju. Dnevi v Veržeju so bili za nas pravi blagoslov, Bogu hvala. Brez pomoči AS si tega res ne bi mogli privoščiti.

V teh dneh je bilo poskrbljeno za vso družino, tako za nas starše kot tudi otroke, za duhovnost, glasbo, počitek in za veselje. Spremljala nas je vsakodnevna molitev, sveta maša. Večeri so bili družabni, popestrili so nam ga mladi z glasbenim nastopom ter talenti. Tu se počutimo domače, sprejeti. Lepo se je srečevati, si izmenjavati različne izkušnje, ki nas povezujejo, se opogumljati in moliti drug za drugega.

Poleg proste nedelje so bili dopoldnevi namenjeni programu, popoldnevi pa temu, da si družine vzamemo čas zase, se družimo, gremo na kopanje

v Terme Banovce, na izlet ali le na sprehod.

Ponedeljek in torek dopoldne smo imeli starši svoj tematski program, ki nam ga je pripravil družinski terapevt g. Miha Ruparčič. Razmišljali smo o VARNI NAVEZANOSTI od rojstva do mladosti; ta vedno rodi samostojnost. Zakonci smo bili veseli njegovih iskrenih besed o nepopolnosti staršev, da je pomembno, da se potrudimo in damo otroku vedeti, da bosta odnos in trdnost družine vedno večja od vseh težav. Potrebno je pridobiti

otrokov pogled, nasmeh in zanimanje, ohraniti mir in prositi Svetega Duha.

Medtem ko smo starši imeli svoj program, je potekal program tudi za otroke. Hvala vsem animatorjem, ki so se trudili z otroki, ustvarjali izdelke, peli, igrali.

V sredo dopoldne je potekal program z naslovom »Prleški dan«, v okviru katerega smo spoznavali šege in navade teh krajev (peka gibanice, nabiranje zelišč ter priprava le-teh, petje ples ...). Na naše veliko veselje nas je v sredo popoldne obiskal naš prijatelj novomašnik Gregor ter za vse nas daroval sveto mašo. V četrtek pa smo se vsi skupaj odpeljali na izlet proti Slovenskim goricam, obiskali vasico Zavrh ter si ogledali Štupičevo vilo in Majstrov stolp, Sv. Bolfenk v Slov. goricah ter Blaguško jezero.

Iskrena hvala vsem; povezani smo v molitvi.

Hvaležne družine: Bučar, Eržen, Horvat, Mlinar in Šebenik.

Vtisi iz Kančevcev

Bil je vroč nedeljski popoldan in v moji glavi je vrelo. Že kar nekajkrat sem si prebrala program, ki so ga za družine pripravili organizatorji Aninega sklada. Čeprav smo bili prijavljeni na počitniški teden duhovnosti, še vedno nisem vedela, ali bomo zares šli ali ne. Zelo močno sem si želela, da bi nam uspelo spakirati in se odpraviti, a je moža dva dni pred odhodom zablokiralo v hrbtenici in je obležal v postelji. Bolečine so bile prehude. Čeprav smo velika družina in najstarejši otroci radi priskočijo na pomoč, se mi je zdelo, da sem sama za vse. Počitniški odklop in priklop na računalniške igrice je bilo središče dogajanja v hiši. Čas je tiho a hitro tekkel in vedela sem, da nam nikoli ne bo uspelo priti pravočasno.

Stopila sem v sobo in pričela pogovor z možem. Dogovorila sva se, da kljub njegovi situaciji vztrajamo in se odpravimo, saj bo ta teden eden in edini, ko bo vsa naša družina skupaj preživljala počitnice. Če nam ne bo uspelo priti pravočasno, pa je pomembno, da pridemo. Pomirjena in napolnjena z voljo, da skupaj z otroki izpeljemo stvari do konca, sem nadaljevala delo.

Končno smo naložili stvari v avto in se odpeljali v Kančevce. Niti v sanjah si nisem predstavljala, kako lep teden je bil pred nami. Žejalo me je po

duhovnosti, počitku in varnem okolju, kjer lahko za nekaj dni odložim vsakodnevne skrbi in obveznosti.

Že prvi dan me je zelo nagovorilo pričevanje mamic, njihova življenjska zgodba, odprtost do življenja in dopuščanje delovanja Boga v njihovih družinah.

Čudovita je bila obnova zakonskih obljub pred najinimi otroki, ki sva si jih izrekla med sveto mašo.

Priprava na spoved in adoracija pred najsvetejšim v cerkvi sv. Benedikta. Zdelo se mi je, da je Bog čisto blizu nas. Pri adoraciji ga še nikoli nisem doživela na tak način. In še kako močno je bilo čutiti geslo tedna: NISEM SAM.

Tudi najini otroci so bili navdušeni. Razdeljeni v skupine glede na starost so bile zanje pripravljene različne aktivnosti, športne dejavnosti in ustvarjanje ravno v pravi meri za vse – za fante in dekleta.

Naši mladi so z navdušenjem pripovedovali, kako zanimivo in zabavno je bilo, ko so za dva dni odšli po svoje skupaj s patrom Marjanom in še nekim drugim patrom, katerega imena žal ne poznam), kjer so imeli pripravljen program posebej zanje.

Veseli napolnjuje moje srce, ko pomislim, koliko lepega smo doživeli v tem tednu. Ob vsem tem sem začutila veliko prostovoljstva, ki je tolikokrat skrito našim očem.

Pričevanje zakoncev Škrobar iz Družina in življenje, športni dan, večer talentov, predavanje iz instituta Integrum.

Tudi kopanje v termah Vivat je bilo zelo prijetno in proti pričakovanju je možu zaradi težav s hrbtom prišlo še posebej prav.

Iskrena hvala vsem organizatorjem, sestrkam in kapucinom, ki so bili prisotni na tem počitniškem tednu duhovnosti. Posebna zahvala gre Aninemu skladu, ki nam ga je predstavil salezijanec pater Janez Potočnik. Žal nam je, da letos odhaja iz Maribora, a smo mu zelo hvaležni za to priložnost spoznanja.

Spoznala sva, da Anin sklad ni le ustanova za finančno pomoč, ki je v teh časih izjemno potrebna, ampak organizacija, ki znotraj Cerkve živi svoje poslanstvo. Njena predanost in skrb za družine sta nas globoko ganila in navdihnili.

Upamo, da bomo imeli priložnost še kdaj obiskati Kančevce in ponovno doživeti tako bogate in izpolnjujoče trenutke.

Hvala.

Najprej bi se zahvalili vsem, ki ste denarno duhovno podpirali ta teden. Organizatorjem za odlično organizacijo. Bratom kapucinom za gostoljubje in vsem redovnicam. Bilo je zelo lepo. Otroci so imeli družbo, ki je niso deležni povsod. Vsi smo se počutili sprejeti.

Tudi klepet z ostalimi starši je bil krasno doživetje in prav tako izmenjava izkušenj.

Če bi lahko izpostavila nek dogodek, bi izpostavila večerni film Koliba, ki smo si ga ogledali starši. Ta film se me je res zelo dotaknil. Najbolj v meni odmeva to, da je za nas najbolj pomembno odpuščanje. Ljubezen med

nami in odnosi in še enkrat odnosi. Tudi to, da ne sodimo drugih. Kolikokrat se zalotim, da podzvestno sodim ljudi, ki jih srečujem. Prej vidimo slabo v drugih. Pogled na dobro drugih okrog sebe nam omogoči, da smo bolj srečni, ljubljeni in sprejeti. Med filmom so mi pritekale tudi solze ganjenosti, ker samo stvarnik ve, kaj potrebujemo, in nas ne obsoja. Sprejema naše odločitve. Srečanje z njim nas naredi res izjemne. Kako je božja ljubezen res neskončna. Vedno nas čaka, da se mu približamo. Vse to nas osrečuje. Želi ljubezni nas bitij, ki nas je ustvaril po svoji podobi. Film mi je dal misliti. Dostikrat mislim na stvari, ki v življenju niso pomembne.

Še enkrat hvala vsem in vsakomur. Družinam, s katerimi smo doživeli nepozabne počitnice.

Predvsem pa hvala nebeškemu Očetu, ki nas je vse ustvaril tako izjemne in polne hrepenenja po dobrem in lepem.

Marjanca Žebovec

Osebnostno doživljanje »Kančevcev« Aninega sklada 2024

Zapolnjen urnik ni bil dovolj; obilici dela in skrbi so nekaj dodali še dolgi junijski dnevi in veliko prispevali k temu, da se je delo zavleklo v noč, čeprav ta nastopi dovolj pozno. Ni čudno, da sem se klišejsko oziral v pregovorno ležerne poletne dni. V istem trenutku mi niti ni bilo pomembno, kakšen oddih bo prišel, da bo le prišel. Aktivno, pasivno, duhovno polno ali hedonistično prazno. Naj se že zgodi.

Zahvaljujoč Božji previdnosti smo se kot družina, vključena v skupnost Aninega sklada, letos že razmeroma zgodaj prijavi k udeležbi. K temu nas je vabila lanskoletna dobra izkušnja, široko strinjanje vseh družinskih članov in tudi dejstvo, da gre za obliko počitnic, ki dejansko ne bremeni družinskega proračuna.

Od zgoraj naštetih oblik preživljanja prostega časa pri naši hiši vedno zmagajo aktivne oblike, čeprav tudi počivanje res ni bi škodovalo. Tudi »Kančevci«, kot pogovorno rečemo počitniškim dnevom družin Aninega sklada, so po naših merilih, z več vidikov aktivne počitnice. Bežno sem preletel program: poln, kako ne. Ekipa, ki ga pripravlja, bratje kapucini v duhovni drži Svetega Frančiška in snidenja z ljudmi podobnih pogledov na življenje, mi dovolj jasno sporočajo: »Nisi sam.« Dovolj, da se prepustim in izročim Njemu, da zaupam in verjamem, da bo po dobrih ljudeh poskrbel zame in za vsako potrebo vsakega iz naše družine, četudi je sedem različnih zgodb.

In vendar deluje pasivno, če rečem, da se izročam? Ne. Najprej me zaposli dejstvo, da se mi tu ni potrebno pretvarjati, da res nisem sam; tukaj čutim, da nisem sam. V komolčarskem vsakdanu, ki sem ga za nekaj dni pustil zadaj, je običajna družina, če že ne sedmo čudo, pa vsaj ostanek iz obdobja dinosavrov. Počasi tudi dojamem, da ni nič narobe in da ne bo bolelo, če se bom v skupini moških ali parov odprl. Brez pretvarjanja lahko povem o svoji šibkosti, strahovi, dvomih. Ne stojim namreč v krogu junakov iz fantazijskih filmov z vsemi odgovori na dlani in rešitvami za vse tegobe tega sveta.

Stojim v krogu junakov, ki so sprejeli življenje, ga sprejemajo in zanj delajo, kaj delajo, garajo. Toda ti junaki, ravno tako kot jaz, nosijo svoje križe, stiske, morda bolezen, nasprotovanja. Tu smo vsi v polni verziji in ne le izbran portret za fiktivno virtualno podobo.

S prefinjenim občutkom nam je vsak dan znova odmerjena duhovna hrana. Ko jo tako prejemam preko hvalnic, večernic, svete maše, adoracije, časa za osebno molitev, šele takrat prepoznam duhovno lakoto

mojega »običajnega« vsakdana. Lakoto, ki je žal ne zaznavam s čutili, pač pa samo posredno posledico omejevanja časa, namenjenega Bogu. Tovrstna adaptacija hitro uspe; hrepenenje po trenutkih, ko Bogu dopustim, da mi spregovori, se naposled poveča. Vse pogosteje me potegne v kapelo k molitvi, tudi z brati kapucini, da mi je dana videti molitvena moč bratstva.

In končno romanje. K Svetemu Nikolaju v vas Selo v skrivnostno cerkvico Rotundo. Ja, romanje, ena mojih najboljših prispodob za življenje. Življenje je romanje, romanje v življenju pa je trening za to pot. Vsako pešpot s ciljem, vzpon na goro in vsak nov dolgi nedeljski tek skušam preslikati na življenje. Vsaka pot ponudi vzpone, spuste, gladke in razbrazdane, ozke steze in široke ceste, žulje, znoj in ... na koncu nasmeh. Toda romanje v Rotundo ni bila običajna pot, bila je doživetje skupnosti s stalno prisotnim občutkom, da nisem sam. Premišljena vaja izmenjave lističev z mislimi nas je povezala k pogovorom ali krajšim debatam. Medtem, ko romamo. postanemo vsi ena družina, vsak od nas je del popotne družine, kot reka mirno tečemo v objem Oceana.

Gostiteljsko pokrajino dokončno začutim na izletu po Goriškem: v Kuzmi, na Tromeji in v Cankovi. Tiha in zadržana pokrajina me s svojo valovitostjo spominja na domačo grudo, a vendar utripa drugače. Njen utrip hitro začutim, ko spoštljivo opazujem obdelano deželo, delo pridnih in predanih rok. Bogata dediščina mi ves čas govori o zaupanju teh ljudi v Božji načrt; tega posameznik ni vedno dojel ali razumel, a je kljub temu zaupal in prispeval svoj »da«.

Spletene domačne občutke vsakič znova potrdi vsak skupni obrok; s posebno noto jih nadgradijo športne igre, kjer se združi staro in mlado, ter nehote poskrbi za največ nasmejanih obrazov naenkrat.

Občutek skupnosti se začne v najmanjši skupnosti. Moje družine in te dragocene skupnosti ne bi čutil, če ne bi vsak dan pil iz keliha zakramenta svetega zakona. Premalo zavedajoč dane mi dragocenosti prisluhnem pričevalskemu paru Škrobar, gospe Katji Jarc ali ko se zaklepetam z možmi in zakonci o tem ali onem izzivu. Zavem se odgovornosti, številnih nalog, pomena trdnosti najinega zakona, vzgoje kot temelja, iz katerega rastejo najini otroci. Nabor in teža odgovornosti pritiskajo na ramena ... A, nemira ne čutim, saj vem, da mi bo On naložil ravno toliko in takšne naloge, kot jih zmorem nositi. Moč prejemava iz zakramenta svetega zakona. Ta zaklad lažje varujeva skupaj z vzori parov v skupnosti družin Aninega sklada, še posebej v tako dragocenih trenutkih, kot je ponovna izpoved zakonskih obljub ob navzočnosti otrok.

Počitniški teden v Kančevcih mi ima sporočiti veliko stvari. Doživeli smo intenzivno dogajanje idealnih razmerji med različnimi dogajanji. Težko je ločiti duhovno vsebino med ostalim dogajanjem. Med vsem je bilo vzpostavljeno harmonično sozvočje – tako, kot mora biti vsak dan; ne smem ločiti molitve od dela. Zaradi te harmonije mi bo lažje najprej zbrati vse misli, potem pa dopustiti, da bodo sadovi pronicali v moje življene celo leto.

Hvaležen sem Njegovi previdnosti, da sem skupaj z družino doživel takšne počitnice. Hvala mu, da je prebudil moj notranji svet doživljanja, da sem zaslutil, kakšen počitek sploh potrebujem tudi v prihodnje in večkrat. Hvaležen za doživetja in izkušnjo, za vse, kar mi preko teh dragocenih dni sporoča Stvarnik. V hvaležnosti Ga prosim, naj varuje vse dobrotnike Aninega sklada, naj bogato plača njihov prispevek h gradnji Mesta na gori.

Vinko Merzel

Prispevek mladih za Anine drobtinice

Izmed vsega dogajanja za mlade bi rada izpostavila dopoldne, ko smo se poglobljali v božjo besedo. Pri uvodnem delu sta nam brat Dominik in brat Jožko položila na srce, naj nas ne bo strah brati božjo besedo kljub strahu, da jo bomo narobe razumeli. Nato je vsak od nas poiskal kotiček, kjer se je počutil udobno, ki ga je navdihoval. Izbrali smo enega izmed treh odlomkov božje besede: Človek v raju, Psalm 193 ter Jezus in Samarijanka. Poskušali smo se postaviti v božjo navzočnost in s Svetim duhom prebrati odlomek. V razmišljanju smo našli vsak svoj stavek, ki nas je nagovarjal; pa tudi če ga nismo, je bila ta dobra ura, ki smo jo preživeli z Bogom, dragoceno preživet čas.

Monika Merzel

Počitnice družin Aninega sklada 2025

Letos bodo že 10. počitnice družin Aninega sklada v Kančevcih. Bogu hvala za vsa dosedanja počitnikovanja, ki smo jih preživeli skupaj. Veliko je družin, ki kar redno prihajajo na te dneve oddiha.

Tudi letos jih pripravljamo. Tokrat smo izbrali rdečo nit: Pri nas je pa upanje doma. Smo v svetem – jubilejnem letu. Potreba, ki jo čuti papež Frančišek, je odkrivati dragocenost upanja in ga prinašati v lastno življenje in družbo. Zato ima sveto leto naslov Romarji upanja. Romarji še hodijo, prinašajo ali pa iščejo upanje. Prepričani smo, da pa naše družine lahko rečejo: Pri nas je pa upanje že doma. Iz njega živijo, se nanj naslanjajo in tudi okušajo njegove sadove.

Ker vsako leto udeleženci zelo pozitivno opišejo dogajanje na počitnicah, zato ne bomo znova odkrivali tople vode. Torej bodo dogodki na počitnicah dokaj podobni, le vsebina bo nova. Tako bo priložnost, da si mama in oče

vzameta čas zase ali pa bosta lahko poklepetala s svojimi vrstniki – mame z drugimi mamami in očetje z drugimi očeti. Nenadomestljiv pa je klepet ob kavi po kosilu.

Sicer pa nobena generacija ne bo prepuščena sama sebi. Nekateri starši so že pripravili program, kaj želijo delati v teh dneh. Poleg že naštetega bodo povabili tudi kakšnega gosta, ki jim bo dal iztočnico za pogovor.

Mladi bodo imeli svoj program, tako da se bodo s svojo družino srečevali večinoma le pri obedih in pri nočnem počitku, saj ima

družina svojo sobo. Če bo le možno, se bodo oddaljili tudi za dva dneva.

Osnovnošolski otroci bodo v dveh skupinah – fantovska bo zaznamovana s športom ali kakšnimi praktičnimi izzivi; deklice bodo ustvarjale ... Za prav male otroke pa bo priložnostno odprt vrtec, kjer bodo na varnem.

Nekaj stvari bomo delali tudi vsi skupaj. Za en dan bomo odšli na romanje – tisto pravo, peš. In en dan bomo šli raziskovat Prekmurje ali bližnjo okolico, kamor nas bodo zapeljali avtobusi. Vsi skupaj bomo hranili tudi našega duha z literarnim večerom ter seveda z vsakodnevno jutranjo molitvijo in sveto mašo. Domačnost ustvarjamo tudi, ko po dve družini skupaj poskrbita za jedilnico. Vsega programa nismo strpali v urnik – bo tudi čas, ki ga družina uporabi po svoji izbiri. Prekmurje daje kar nekaj dobrih možnosti za to. Na izbiro je nekaj toplic za kopanje; posejano je s kulturnimi spomeniki, ki jih je vredno obiskati; dovolj je še neokrnjene narave za sprehode ...

Seveda pa so počitnice tudi priložnost za srečanje z nami, redovniki in redovnicami. Zagotovo bomo z vami sestre usmiljenke, šolske sestre, Marijine sestre, Frančiškanke Brezmadežnega spočetja in bratje kapucini. Morda se nam pridruži še član katerega drugega reda.

In kdaj se bo to dogajalo? Letos bodo počitnice od petka 27. junija do četrтка 3. julija v Domu duhovnosti Kančevci v Prekmurju.

Bog, tudi letos nas na teh počitnicah varuj, nam vlivaj vse potrebne kreposti, da bodo počitnice vesele, vedre, pravi oddih in priložnost za utrjevanje vezi znotraj družine in med družinami.

Romanje Aninega sklada na Brezje

Obujam spomine na Brezje v juliju 2024, ko je prišlo vabilo in tudi vaš opomin za prijavo. Zgodi se, da pri obveznostih, tudi poletnih, kot so žegnana v naši župniji, pozabimo na sv. Ano.

Hvaležni smo vam za vzpodbude in tudi za nerganje, da se prijavimo in pridemo na praznovanje, ki se začne z Daritvijo – sveto mašo.

Veseli me program, ki ga pripravite za mašo in Božja navzočnost, ki se jo čuti v povezanosti z Jezusom in Marijo, srednico milosti.

Kot smo slišali od zakoncev Brumec pričevanje, smo prepričani in verujemo, da smo v Marijinem naročju. Marija nas vabi, da molimo in prosimo tudi za družine, ki so v stiski.

Nepozabno pa je popoldansko kosilo, da se okrepčani in polni milosti vračamo domov.

Naj bo Blagoslovljeno delo pridnih rok mesarstva Arvaj, ki poskrbi za polne želodčke s hrenovkami in domačimi klobasami.

Za povrh pa še sladoled, ki nas ohladi v vročem juliju.

Hvala vsem sestram in patrom, ki nas podpirajo in spodbujajo, da vztrajamo na poti, ki nam jo je pokazal, da hodimo po njej.

Hvaležni Kvaternikovi iz Loža

Družina Daolio

Na Krasu v vasi Gorjansko živi družina Daolio. V družini je osem otrok. A doma živita samo še najmlajša Ema in ob vikendih Hana. Ostali so že zapustili gnezdo.

Oče Sergij je iz Sežane, po izobrazbi diplomirani agronom, zaposlen na Inšpektoratu za okolje in energijo v Kopru. Še nekaj let ima do upokojitve. Mama Andreja je študirala za vzgojiteljico, a je prihod otrok ta študij prekinil. Po mami je Kraševka, po očetu pa Štajerka. Otroci so: Vid, 36 let, Matija, 34, Julija, 30, Jurij, 28, Urban, 25, Lucija, 23, Hana, 21, in Ema, 14 let. Vmes je bila Andreja zaposlena tudi na carini, a je po sedmem otroku ostala doma. Je tudi katehistinja v domači župniji Komen in v Tomaju. V Tomaju so živeli kar nekaj let. Pred devetimi leti pa so preuredili starejšo hišo v Gorjanskem, kjer živijo sedaj.

Kako sta se odločila za večjo družino?

Smeh. Andreja: Nikoli se nisva pogovarjala, koliko otrok bova imela. Nič nisva načrtovala. Sem pa s četrtnim otrokom, Jurijem, ki nas je zelo presenetil, doživela močno izpolnjenost kot mama. Vsakega naslednjega otroka sem doživljala kot pravljico. Vesela sva bila otrok. Tudi Eme, ki je prišla kot pika

na i. Bili pa smo precej nerazumljeni v okolju, kjer živimo. Tako velikih družin tukaj ne srečaš. A se s tem nisva obremenjevala. To je najino življenje.

Kako ste to sprejemali otroci?

Hana: Ne bi zamenjala s kom drugim. Meni je bilo fino. Sem predzadnja in je bilo super, ker si vedno imel nekoga svojega, kamorkoli si prišel. Bodisi v šoli, pri dejavnostih, v cerkvi. Nikjer nisi sam. Meni je bilo lepo in si ne morem predstavljati, da bi nas bilo manj. V tem vidim poseben čar.

Ema: Sošolci vedo, da prihajam iz večje družine. Sem pa na drugi šoli, tako da tega ne občutim tako kot moji bratje in sestre. Tudi doma sem v glavnem sama, saj so drugi že odšli od doma. Samo za vikend še pride Hana.

Sergij: Takrat po WhatsAppu pošljemo obvestilo vsem otrokom, da je pašta. Tako rečemo pri nas srečanju ob hrani. To pomeni, kdor ima čas in je v bližini, pride domov. Tako je skoraj vsak teden družinsko srečanje.

Župnija

Andreja: Spadamo v župnijo Komen, podružnica Gorjansko. V tej župniji in v župniji Tomaj sem katehistinja in bralka berila. Sem članica pastoralnega sveta v Komnu. Otroci so skavti. Tukaj so skavti vključeni v kraški steg, ki pokriva celoten Kras, saj je otrok malo. Ko smo živeli še v Tomaju, sem vodila

tudi oratorij, otroci pa so bili animatorji. Ema je letos birmanka, Hana pa njena botra. To je naša zadnja birma v družini.

Omenila sta civilno poroko in čez nekaj let cerkvena. Kakšna je vajina pot verskega življenja?

Sergij: Bila je drugačna od običajne. Spoznala sva se pri tabornikih. Andreja je bila stara 17 let. Začela sva resno hoditi skupaj. Jaz nisem imel nobenega zakramenta. Imel sem bratrance, ki so bili pri birmi. Tudi jaz sem si želel kakšno uro ali motor. Smeh. Sicer pa mi je bila vera tuja. Gibal sem se v družbi, ki cerkvi ni bila naklonjena.

Andreja: Prvih deset let svojega otroštva sem preživela pri babici na Štajerskem, ker so starši delali v Nemčiji. Tam sem hodila s svojo prastaro mamo v cerkev skoraj vsak dan. Bila sem pri prvem svetem obhajilu. Ko pa smo se s starši pri mojih desetih letih preselili v Sežano, se je stik s cerkvijo prekinil. Starši niso hodili v cerkev, v meni pa je bilo zasejano seme vere, ki ni umrlo. Ko sem prišla študirat v Ljubljano, sem velikokrat šla v cerkev. Doma si tega nisem upala. In danes se zavedam, ko učim verouk, da nobena kateheza ni zaman.

Sergij: Ko sva ob sobotah kot študenta hodila na Ljubljansko tržnico, je Andreja vedno zavila tudi v cerkev k frančiškantom, jaz pa sem jo čakal zunaj. Tako je bilo do poroke, ki je bila civilna, leta 1987. A Bog ima svoja pota. Najino prvo stanovanje sva dobila v Tomaju, v bivšem samostanu. Tako rekoč pod zvonom. Zelo dobro sem ga slišal. Otroke pa sva dala krstiti. Župnik Ivan Furlan me je vedno vprašal, če ne bom nasprotoval krščanski vzgoji. Seveda nisem imel nič proti. Prosil sem samo, da krst ne bo med mašo, ker mi je bilo zelo nerodno. To je bil edini razlog. Povabil me je na katehumenat v Sežano. Ko mi je Andreja razložila, kaj to pomeni, sem se odločil in šel. Bilo nas je deset. Na velikonočno vigilijo sem tako prejel vse zakramente uvajanja. Andreja je prejela zakrament birme. In poročila sva se cerkveno. Andreji se je kar smejala. Ko danes gledam nazaj, vidim, koliko »dobička« sva prejela. Kakšen blagoslov je bil to za našo družino!

Kako danes živi vero?

Andreja: Vero je pri nas živela samo moja prastara mama na Štajerskem. Nihče ni bil proti, ampak v cerkev se ni hodilo in doma se ni molilo. S Sergejem sem bila previdna, da ga s pretirano pobožnostjo ne bi odbila. Tudi za cerkveno poroko nisem pritiskala. Na začetku najinega skupnega življenja

sem se zelo iskala. Nisem imela nobenega vzorca, kako poteka versko življenje doma, v družini. Kako se moli, kakšni so običaji. Tudi moja vera je rasla z otroki. Ob pripravi na zakramente, ob tem, ko sem jih spremljala v gimnaziji v Vipavi. Zato pri nas moli vsak bolj zase.

Praznike praznujemo večinoma skupaj. Ob dobro obloženi mizi. Otroci radi prihajajo domov, se veselijo drug drugega. Ko je Julija po enem letu prišla domov z Japonske, so ji bratje in sestre pripravili ognjemet. Imamo pa vrata vedno odprta za vse, ki želijo priti. Vsakega smo veseli.

Kaj pa Anin sklad? Kje ste slišali zanj? Sergij je tudi v upravi.

Sergij: Bom začel na koncu, zakaj sem se odločil, da sprejem povabilo v upravo Aninega sklada. Vesel sem bil povabila, da lahko nekaj povrnem. Z včlanitvijo v Anin sklad smo namreč zelo veliko prejeli. To je najpomembnejši razlog, da sem sprejel to odgovornost. Sedaj od blizu tudi spoznavam, kako takšna posebna ustanova deluje. Z vstopom v Anin sklad pa sem imel več pomislov. Spraševal sem se, ali je to res potrebno. Bal sem se, da bi koga izkoriščal. A že na drugo srečanje sem šel z veseljem.

Andreja: Jaz sem hodila na duhovne vaje za matere in žene na Brezje. V pogovoru so me druge mame spraševale, ali je naša družina v Aninem

skladu. Prvič sem slišala za to. Čeprav sem bila že vpeta v župnijo, se na našem koncu ni govorilo o tem. Imeli smo že sedem otrok. Ko pa se je rodila Ema, smo bili v stiski s stanovanjem in v službi so bili problemi. Odločili smo se in sem pisala na Anin sklad. Sprejeli so nas. Prvi stik v živo je bil na srečanju v Dolenjskih Toplicah. Zdelo se mi je, kot da je milijon ljudi. Nikogar nismo poznali. A bili so podobni nam in mi njim.

Pred leti pa smo spoznali tudi Kančevce. Najprej smo imeli istočasno v župniji oratorij in nismo mogli priti. Sedaj pa je zame to najlepši dopust, ki ga lahko doživim.

Mogoče mi je včasih žal, da se nismo prej vključili v sklad. Tako bi starejši otroci lahko tudi izkusili to bogastvo odnosov, ki jih okušamo na srečanjih.

In kako vidva ohranjata iskrico med vama? Delujeta srečna.

Andreja: Nikoli ne povzdigneva glasu drug na drugega. Saj se tudi skregava, a ne kričiva. Moj recept je, da je krščanski zakon trikotnik. To je Bog, moj mož in jaz. Tudi, ko je bilo težko, ko sva bila preizkušana, sem se vedno obračala na Boga. Zavedam se, da je ljubezen trdo delo. Z upanjem in potrpljenjem greš lahko čez težke stvari.

Sergij: Nimam posebnega recepta. Ko sem spoznal Boga in ga postavil na pravo mesto, so stvari veliko lažje. Čeprav težav ni manjkalo in je bilo veliko odrekanih. Še danes imam težave s pogovorom, saj te izkušnje nisem prinesel iz primarne družine. Raje sem tiho, kot da rečem kakšno neumnost. A ta čas tišine je vedno krajši. Edini pravi prijatelj in zaupnik, ki ga imam, je Andreja. Res je ljubezen trdo delo. A pri meni je še vedno iskrica zaljubljenosti.

Andreja: Vključena sva tudi v zakonsko skupino. Najprej sva bila v Budanjah v Diževi zakonski. Ko smo ostali brez voditeljskega para, pa smo prešli na program Najina pot. Sedaj pa delamo po predlogi pridi.com. Štiri leta sva vodila tudi mlajšo skupino preko Diža, dokler niso postali samostojni. To je bila lepa izkušnja. Rada se udeleživa tudi seminarja za zakonce.

Kaj želita za svoje otroke?

Andreja: Da ne bi zgubili vezi z Bogom. Vera ni sama po sebi umevna. Potrebno jo je hraniti.

Sergij: Karierni cilji so pomembni. Ampak so v drugem planu. Želim, da bi imeli to milost, da je v njihovem življenju v središču Bog. Na naju pa je, da zanje molimo.

Pogovarjala se je Nadja Mehle

Nepozabni trenutki za naju – Rogla april 2024

Ponovno sva prejela milost preko Aninega sklada. Ko sem peljala sina k frizerju, je priletel mail, da imava možnost udeležiti se začetnega seminarja Nepozabni trenutki za naju. Enkrat sva se ga že udeležila: ko sem bila na porodniški s šestim otrokom. Bilo je nepozabno in oba sva bila zadovoljna s tem "servisom" najinega zakona. Res, kako veliko poslanstvo Bog uresničuje preko Danija in Vilme, ki sta odgovorila "da" na božje povabilo, da "ustvarjata odnose, za katere je vredno živeti" in s tem puščata pozitivno sled v neštetih zakonih in s tem tudi družinah po celi Sloveniji. Dvakrat sva že ob priložnosti podarila darilni bon za seminar "Nepozabni trenutki za naju", ker sva bila midva nad tem navdušena in sva želela to priložnost podariti še kakšnemu zakonskemu paru. Dejansko sta se tudi oba para udeležila seminarja ... in eden prav na Rogli.

Družina Bučar ob praznovanju 80. rojstnega dne stare mame

Torej, ko sem prejela mail, sem najprej preverila datum, potem pa takoj poklicala gospo Mehletovo in jo prosila, če se lahko prijaviva. Sprejela je najino prijavo in naju zapisala. Prepričana sem bila, da je to darilo, ki sva ga prejela direktno od Boga. Mož Robert najprej ni bil strašno navdušen; ko pa je izvedel, da je to darilo Aninega sklada in bo torej seminar brezplačen, je bil takoj navdušen in rekel: "Tako priliko pa bi bilo res škoda izpustiti."

Seveda tako kot vedno zadeva ni šla popolnoma gladko in so se nama postavljale ovire na poti. Najprej sva kmalu po prijavi prejela vabilo na poroko dekleta, ki je kar nekaj časa živela v hiši, v kateri mi sedaj živimo (bili so podnajemniki). Robert je rekel, da nima velike želje hoditi na to poroko ... No, potem se je meni absolutno zdelo prav, da greva in da dam prednost možu (čeprav sem si pa jaz zelo želela iti na poroko).

Poleg tega smo po prijavi na seminar ugotovili, da je mojemu bratu (star je sicer samo 48 let) neozdravljiva bolezen precej napredovala. Moje poslanstvo je v tej situaciji prav gotovo, da sem v oporo bratu in moji 80 let stari mami. Kljub temu se mi ni zdelo prav, da zato nikamor ne greva (oz. gremo z družino). Na prvem mestu mislim, da so Robert in otroci.

Druga ovira je bila, da sva kmalu ugotovila, da se lahko zgodi, da bo ravno ta vikend eden od sinov moral na tekmovanje za francoski rog v Pančevo v Srbiji ... Lansko leto je bilo tekmovanje ravno ta vikend (22. 4.). Vseeno se

nama ni zdelo prav, da ga pošljeva brez staršev ali vsaj enega od naju, medtem ko bi učitelj in korepetitorka naredila toliko kilometrov samo zaradi nje-ga. No, tik pred odhodom smo potem izvedeli, da bo tekmovanje 11. ali 12. 5.

In ker to ni bilo dovolj, je prišla še ena ovira: en dan pred seminarjem sva enega otroka morala iti iskat v šolo, ker se je tako slabo počutil zaradi viroze. Kljub vsemu sva naslednji dan zjutraj odšla na pot. Vedno odideva že zjutraj in tako podaljšava najin skupni čas še za en dan. Že popoldne naju je drugi sin klical, da je v šoli bruhal.

Kljub vsemu sva doživela resnično lepe trenutke v dvoje in obilo res izredno pozitivnih spodbud za najin zakon. Ponovno sva preverila najine prioritete in kam sva usmerila najino pot. Ugotovila sva, da sva kar precej skrenila s poti, ki sva si jo načrtala in naredila določene sklepe, kaj bi potrebno spremeniti, da ponovno usmeriva najino pot nazaj k najinemu skupnemu cilju. Oba si želiva srečen zakon, s čimer bova najinim otrokom podarila najdragocenejšo dediščino. Poleg tega sva se zamislila tudi ob tem, da nikoli ne veva, kdaj naju bo smrt ločila. Zato je res škoda, da ne poskrbiva za to, da bi preživela čim lepše trenutke, dokler sva še lahko skupaj.

Ob tej priliki se prav lepo zahvaljujema Aninemu skladu, ki nama je omogočil tako čudovit in nepozaben vikend. Ob koncu pa še posebna zahvala in pohvala DŽ-jevi ekipi, ki je organizirala celoten vikend.

Družina Bučar

DIŽ seminar: Ko pridejo preizkušnje

Crikvenica, 22.–24. november 2024

34

Hvaležna sva, da sva se preko Aninega sklada lahko udeležila DIŽ-jevega seminarja za zakonce, Ko pridejo preizkušnje, od 22. 11. do 24. 11. 2024 v Crikvenici.

Po 21 letih zakona in v družini s petimi otroci se nama je nabralo veliko preizkušenj, ki pa so za naju velike, dokler ne slišiš, da imajo drugi še večje preizkušnje ... pa zmorejo skupaj v Bogu in so še bolj povezani.

Zanimivo sta predavala dva para, Sara in Bojan Doljak ter Metka in Miran Brozovič.

Močno se me je dotaknila Sara Doljak s svojo izpovedjo. Sara je bila v mladosti energična, vesela, vrhunška športnica, smučarka, tekmovalka, zelo sposobna, podjetna, po poklicu pravnica, profesorica; imela je tudi svojo odvetniško pisarno... Z možem Bojanom sta si ustvarila družino in zavidljivi karieri. Vsakodnevno hitenje, stres, pehanje za materialnimi dobrinami je uničevalo njun odnos in kalilo notranji mir. Kot hišica iz kart se je podrlo njuno idealno življenje, ko je Sara dobila diagnozo multiple skleroze. Sedaj ne govori, ne hodi, ne more požirati ... Sporazumeva se preko računalnika, uporablja invalidski voziček, ima ventilator za pomoč pri dihanju, gastrostomo in traheostomo, odvisna je od pomoči, a se vendar kljub številnim telesnim izgubam zaveda, da ima kljub temu več blagoslovov. Napisala je celo svojo knjigo *Da, življenje*, s katero nas opominja, da golo telesno življenje ni najpomembnejše. Zanj je največja vrednota življenje duha; biva z namenom, pomenom in veseljem; vera ji osmišlja trpljenje. Njena preizkušnja je spremenila tudi moža Bojana, ki ji večkrat na dan reče: »Draga ne pozabi, da si lepa in ljubljena.« Izkušnja minljivosti jima je dala možnost, da kot zakonca živita polno in iskreno.

Na predavanju mi je bil všeč govor, da si vsi želimo, da imamo vse stvari pod kontrolo, a včasih v našo stabilno življenje pride neželena sprememba, ki je nismo pričakovali in za nas se začne pasjon. Če se odločimo, da ga sprejmemo, kar pa je zelo težko in potrebujemo čas, nam lahko prinese nove izkušnje, novo stabilnost, notranjo rast ... Pomemben se mi je zdel stavek: »Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo s **stiskami**, saj vemo, da stiska rodi **potrpljenje**, potrpljenje **preizkušnost**, preizkušnost **upanje**. Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan. (Rim 5, 3-5)

Omenila sta tudi Viktorja Frankla, logoterapevta in njegovo misel, terapija s smislom oz. da je trpljenje razdeljeno, zato manjše; poiskati moramo le več enot smisla kot trpljenja. Trpljenje nas vodi do sočutja, do odnosa.

Predavala sta tudi Metka in Miran Brozovič. Metka je izhajala iz verske družine, Miran pa ne. Metka je molila, da bi z Miranom šla skupaj na duhovne vaje. Miran je samostojni podjetnik, Metka pa je bila zaposlena pri njem.

Zgodilo se je, da je Metka kašljala; težko je spala v leže in v tretji nosečnosti so ji odkrili maligni tumor premera 18 cm. Res težka preizkušnja, ko se soočas s smrtjo oz. imaš malo možnosti, da preživiš, a veš, da si želiš, saj imaš

doma majhne otroke, ki te potrebujejo, in moža, ki bi težko sam skrbel za njih poleg službe. Veliko je molila, brala sv. Pismo. Dotaknili so se me stavki:

»Zaupaj v Gospoda, z vsem svojim srcem.« (Prg 3,5)

»Bodite močni, vaše srce naj se opogumi.« (Ps 31, 25)

»Blagor človeku, ki stanovitno prenaša preizkušnjo.« (Jak 1,12)

»Vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo rešen.« (Jl 3,5)

Zgodil se je pravi čudež. Metka je po operaciji dobro okrevala in Bog jima je podaril še četrtega zdravega otroka.

Prišla pa je spet nova preizkušnja, ko Miranu niso plačevali in doživeli so finančno stisko. Bilo je hudo; težko so finančno preživeli, bili obremenjeni z dolgovi, a so zmogli s pomočjo dobrih ljudi in z Božjim varstvom.

Hvaležna za duhovno bogat seminar; toplo ga priporoča vsem, saj sva se notranje napolnila, povezala, dobila nove poglede in moč, naj moliva, zaupava Bogu, verjameva v čudeže življenja.

Napisala Mateja in Andrej Drenik

Družina Kerin s Straže pri Krškem

Na sončen dan, konec decembra, sva se z možem odpravila na obisk k družini Kerin na Stražo pri Krškem. Toplo naju je sprejela vsa družina.

Kdo so Kerinovi?

Mojca: V naši družini smo ata Lojze, mama Mojca in šest otrok. Najstarejša je Marija, ki obiskuje tretji letnik Gimnazije Želimlje, sledijo Klara, ki je v prvem letniku Višje šole za gospodarske poklice v Št. Petru na avstrijskem Koroškem, Maja,

v šestem razredu osnovne šole, Lucija, v tretjem razredu, Janez v prvem razredu in Marko ki je star 4 leta in je še v vrtcu. V nebesih pa so še štirje otroci. Ata Lojze je po izobrazbi diplomirani inženir agronomije in opravlja poklic vinogradnika in vinarja. Jaz pa sem po poklicu diplomirana vzgojiteljica. Pred dobrim letom sem pustila službo in ostala doma predvsem zaradi otrok.

Kaj otroci počnete poleg šole?

Marija: Hodim k skavtom, zelo rada berem, igram kitaro, klavir.

Klara: Končala sem nižjo glasbeno za citre, igram še kitaro, ukulele in pojem. Rada rišem in ustvarjam. Sem bolj umetniški tip.

Maja: Hodim k skavtom, igram prečno flavto, rada kuham. Veselijo me igre z žogo in družabne igre. Preizkusila sem se tudi v klekljanju in ročnih delih.

Lucija: Hodim na klavir, v drugi razred. Rada berem, plešem pri folklori.

Janez: Rad imam avtomobilčke na daljinca, igram harmoniko in pojem. Rad sestavljam lego kocke in rešujem uganke.

Ati doda, da vsa dekleta veliko berejo, saj jim je mami nastavljala knjige, ki človeka razveseljujejo, a tudi bogatijo. Hodijo tudi na ure nemškega jezika k sosedi v sosednji vas.

Kako vama uspe usklajevati delo vinarja, šolo, vse dejavnosti? Živite kar nekaj kilometrov stran od Krškega.

Mojca: Ko se septembra postavljajo urniki, je zame zelo stresno. Kakor štartamo, tako bo celo leto. V glasbeno šolo gredo otroci takoj po kosilu v šoli. Po glasbeni pa za las ujamejo šolski avtobus za domov. Za druge dejavnosti kombiniramo, da so istočasno, da je čim manj voženj. Za kakšne izredne prevoze nam priskočita na pomoč dva upokojena zakonca, stric Rudi in teta Jasmina iz Krškega, ki z veseljem pripeljeta otroke po dejavnosti domov. To, da lahko otroci obiskujejo glasbeno šolo, mi veliko pomeni. Glasbo imamo radi. Nas bogati, vzgaja, oblikuje. Lahko bogatimo tudi druge. Lansko leto je naša družina popestrila polnočnico s svojim orkesterčkom in petjem. Tudi v avtu, ko se kam peljemo, poslušamo glasbo in pojmemo.

Pa otroci tudi pomagajo doma? Dela pri vinogradništvu in vinarstvu verjetno ne zmanjka.

Lojze: Na prvem mestu je šola. To je njihova glavna odgovornost. Ob sobotah so dopoldan še skavti. Dekleti sta med tednom zdoma. Kar je prostega časa, res veliko pomagajo, saj delo v kleti in vinogradu zahteva veliko rok. Ko imamo degustacije v vinski kleti, starejši dekleti že sami pripravita pogoštitev. Tudi mlajši so dobrodošli za pomoč, bodisi pri podtikanju mladičkov na trti, stekleničenju, pakiranju, čiščenju. Otroci dobro vedo, da ne bo vina, če ne bo grozdja. Če ne bo vina, ne bomo imeli kaj prodati. In če ne bomo prodali, ne bo denarja npr. za šolsko torbo, za počitnice. Jasno jim je, da denar ne pade z neba, ampak se moramo vsi potruditi, da ga zaslužimo. Otroke tudi pohvalimo. Po kakšnem večjem delu sledi tudi nagrada, na primer kakšen nedeljski izlet.

Maja: Ati prinese kdaj med delom tudi kakšno čokolado, da nas malo pocrklja. To je posebno veselje.

Vi ste vinogradnik, vinar. Od kod ta odločitev?

Lojze: Imamo kmetijo. Pomembno je poudariti, da delamo skupaj z mojimi starši. Oba sta še zelo vpeta v delo na kmetiji. Je pa oče prepisal name kmetijo, ko sem končal fakulteto. Malo je staršev, ki bi to storili tako kmalu. Zato sem zelo ponosen nanj. Ima še veliko idej, zato se moramo včasih vsi

prilagajati in malo potrpeti. Oče se je ukvarjal s sadjarstvom, mene pa je že od malih nog veselilo vinarstvo. V to smer sem se tudi izobraževal. Ko sem prevzel kmetijo, smo počasi menjali sadno drevje za trto in začeli graditi vinsko klet. To je bila največja investicija, za katero je bilo potrebno kar nekaj denarja. Ogromno dela smo opravili sami. Pomagali smo si z evropskimi sredstvi in s kreditom. Velikokrat je šlo zelo na tesno, bodisi z denarjem ali pa z dokumentacijo. Imamo še kar nekaj kredita, a upamo, da bo tudi to s pridnostjo in božjo pomočjo čez leta odplačano. Prizadeli so nas žled, toča, pozeba. Velikokrat smo bili v stiski, ko nismo videli izhoda. Takrat sva z Mojco preprosto vse izročila v božje roke in zaupala, da se bo našel izhod. Ko je bilo najhuje, sem Jezusu obljubil, da bom v tej kleti tudi evangeliziral, če se situacija reši. V hvaležnosti to sedaj tudi delam. Vsako priložnost izkoristim, da govorim o božji ljubezni do nas.

Kje sta se spoznala in kako vajin odnos ohranjata živ?

Mojca: Spoznala sva se pri podeželski mladini. Tudi jaz prihajam z manjše kmetije. Par sva postala šele po štirih letih poznanstva.

Lojze: Bila sva na pripravi za zakon pri Vitalu Vidru. Ko sva se vozila na srečanja, sva se zelo veliko pogovarjala. Ko sva hodila skupaj, se namreč nisva veliko videvala. Po treh letih skupne hoje pa sva se poročila. Sedaj sva vključena v dve zakonski skupini, pri Diž-u in pri Marijinem delu. Sam sem zelo vpet v delo in Mojca je tista, ki najde kakšno spodbudo za duhovno rast. Ob vsakodnevnih obveznostih pa težko najdeva čas samo za naju. Razen kakšen pogovor pozno zvečer.

Mojca: Pri najini duhovni rasti in gradnji odnosa so nama veliko pomagale duhovne vaje. Šla sva na različne oblike duhovnih vaj. Tam sva vedno ob molitvi in pogovoru začrtala najino pot, kako naprej. V teh krogih ljudi sva našla prijatelje midva in najini otroci.

Pred dvema letoma smo se včlanili tudi v Anin sklad na povabilo kapucina brata Primoža.

Pravite, da ste aktivni kristjani. Kako to izgleda v praksi?

Lojze: Z Mojco sva se začela aktivno vključevati v družbeno življenje. Čeprav mi manjka časa, sem se vključil v svet staršev in v svet šole. K temu spodbujava tudi naše prijatelje. Če nas je več, lahko nekaj spremenimo v dobro vseh otrok. Vsi smo aktivno vključeni tudi v župnijo. Otroci ministrirajo, pojejo, so skavti. K maši smo hodili že z dojenčki. Zadnja tri leta vodimo tudi koledovanje, seveda ob pomoči drugih družin. Sem tudi v župnijskem pastoralnem svetu in dajem pobude za razne dogodke. Za nas je župnija kot družina. Družina pa je pomembna. Zavedava se, in to bi rada prenesla tudi na otroke, da so cilj našega življenja nebesa.

Tudi praznikom želimo dati vsebino, ne samo zunanost. Na sveti večer vzamem mlajše otroke in gremo požegnati vse vinograde. Molimo za blagoslov ne samo v naših vinogradih, ampak tudi v sosedovih. Vsem želimo dobro. Nekaj časa smo z družino sami, družimo pa se tudi s sorodniki. Naša hiša je vedno polna. Otroci so tudi veseli, ko so z bratranci in sestričnimi.

Družina Kerin so vesela družina. Oče Lojze kar prekipeva od veselja, hvalenosti in zaupanja v pomoč našega Stvarnika. Lahko jih obiščete in se o tem prepričate tudi sami. A prej pokličite, ker so precej zasedeni, na telefon 031 306 053.

Pogovor pripravila Nadja Mehle

Ustanova Anin Sklad

Poljanska 6

P. P. 2031

1000 Ljubljana

Telefon: GSM 040 770 222

E-pošta: anin.sklad@rkc.si

VLOGA ZA VKLJUČITEV V USTANOVO ANIN SKLAD

Ali se vaša družina želi vključiti v veliko družino ustanove Anin sklad in odslej naprej dobivati vso pošto, s katero boste seznanjeni z vsemi možnostmi, ki jih imajo naše družine (pomladansko srečanje družin, počitnice v Kančevcih, družinski oratorij v Veržeju, skupno romanje na Brezje, razne duhovne vaje in druga druženja).

Vsaka družina nam ob vključitvi posreduje nekaj podatkov in nam poleg vloge pošlje:

- fotokopijo vaše družinske knjižice (*verjamem, da jo imate – tam so vsi podatki od staršev in otrok in to nam zelo koristi*),
- vaše kontaktne podatke (*naslov, telefon, e-naslov*)
- in še kratko predstavitev vaše družine (*služba, študij otrok itd.*).

Če bi morda vaša družina potrebovala tudi materialno pomoč, nam posredujete še

- fotokopijo zadnje odločbe CSD o otroških dodatkih,
- mnenje župnika glede položaja vaše družine.

Na podlagi poslanih podatkov bo uprava presodila, ali je vaša prošnja v skladu s statutom in pravilnikom o dodeljevanju pomoči.

S podpisom izjavljava, da želiva postati člana Ustanove Anin sklad.

Ustanovi dovoljujem zbiranje, obdelavo in uporabo mojih osebnih podatkov za potrebe delovanja ustanove, pri čemer je dolžna ravnati v skladu z določili Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1). Dovoljujem tudi javno objavljane slikovnega, video in zvočnega materiala, ki prikazuje dejavnost ustanove in vsebuje moje posnetke.

Kraj in datum:

Podpis: Podpis:

PRISTOPNA IZJAVA – PODPORA ŠTEVILČNEJŠIM DRUŽINAM

Želim podpirati dejavnosti ANINEGA SKLADA

Ime in priimek _____

Naslov _____

Tel. št. _____ El. naslov _____

PRISPEVAL BOM

1 x 2 x 3 x ali letno (ustrezno označi)

Glede na vašo odločitev vam bomo pošiljali položnice mesečno, dvomesečno, trimesečno ali polletno. Možno je nakazati tudi enkratni prispevek brez pristopne izjave.

Vašo pripravljenost pomagati nam sporočite na naslov: anin.sklad@rkc.si ali po pošti: Ustanova Anin sklad, Poljanska cesta 6, 1000 Ljubljana.

Read more: <https://www.zakonci.net/molitve/molitev-za-druzine-zakonca-starsa-otroke-/>
Vir: www.zakonci.net/products/molitev-za-druzino/

42

Pristopna izjava

Ustanova Anin sklad

Svetoletna molitev

**NEBEŠKI OČE, VERA,
KI SI NAM JO DAL V TVOJEM SINU JEZUSU KRISTUSU,
NAŠEM BRATU, IN PLAMEN LJUBEZNI,
KI GA JE SVETI DUH IZLIL V NAŠA SRCA,
NAJ V NAS PREBUJATA BLAGOSLOVLJENO UPANJE
V PRIHOD TVOJEGA KRALJESTVA.
NAJ NAS TVOJA MILOST PREOBRAZI,
DA BOMO MARLJIVO GOJILI SEME EVANGELIJA,
KI BO PREKVASILO ČLOVEŠTVO IN VES SVET,
KO ZAUPNO PRIČAKUJEMO NOVO NEBO IN NOVO ZEMLJO,
V KATEREM BODO PREMAGANE SILE ZLA
IN SE BO ZA VSELEJ RAZODELA TVOJA SLAVA.
NAJ MILOST JUBILEJA V NAS, ROMARJIH UPANJA,
OŽIVLJA HREPENENJE PO NEBEŠKIH DOBRINAH
IN NA VES SVET IZLIVA VESELJE
IN MIR NAŠEGA ODREŠENIKA.
TEBI, BLAGOSLOVLJENI IN VEČNI BOG,
BODI HVALA IN SLAVA NA VEKE VEKOV.
AMEN.**

NAPOVEDNIK ZA LETO 2025

Sobota, 5. aprila 2025

Pomladansko srečanje družin
pri Salezijancih v Celju

27. junija do 3. julija 2025

Duhovno počitniški teden družine
v Kančevcih

Sobota, 26. julija 2025

Romanje družin na Brezje

